

Jaka stegne prst, da izproži petelina; prej pa še pogleda na muho na koncu cevi. Ali namesto muhe vidi tam zadaj preko pobite starke kobacajočega se medveda tovarišu na pomoč. V puški pa samo še ena patrona. — — — Ko bi imel repetirko! — Kakor blisk je šinila lovcu v glavo misel: Mogoče s to patrono tudi zadene, pa v tem hipu bo sosed »miško« že pri njem, in — s čim naj mu postreže? . . .

»Tristo medvedov!« ni utegnil več reči Poljančev Jaka, predobro čuteč, da so tudi samo trije preveč za enega lovca.

Stisne puško pod pazguho, se spusti v tek, kolikor sape mu je pustil strah v prsih, in vrže lovsko torbo od sebe, da ž njo premoti preganjajočega sovražnika . . . Dobro, celo izvrstno je tekel — so pozneje trdili ljudje — in srečno ušel, pravit domov k nam v vas, da je postrelil v gori — vse medvede, vse tri, kolikor jih je videl . . .

* * *

Ker so pa naši sosedge še tisti večer lovili v gori jazbeca in čuli, da medved zopet otresa drobnice, so se zbrali z naše strani vsi lovci, ki se ne boje petka, ne dobre sreče in ne stare ženice, ter šli v goro, da pokažejo Poljančevemu Jaki, da se tudi oni ne boje medveda. Jaka jim je moral vendar kazati pot, pa se je pozneje previdno umaknil v varnejše ozadje, vztrajno trdeč, da v gori ni drugega medveda nego ona ubita starka, ki jo je ustrelil on. — »Oha! Že samo eden, ne vsi!« so se spogledali lovci.

Zajeli so in postrelili ne brez velike nevarnosti — tri medvede. Jaka je bil namreč slabo zadel. Starka je oživela in šla s kroglo v rebrih za družbo. — Ko so našli še ostanke raztrgane lovske torbe, so se norčevali, češ: »Jaka, Jaka! Vse kaže, da so šli medvedi nate na lov, ne pa ti nad medvede. Ha, ha! Pa ne tristo! Samo trije medvedi!« —

Poslej ni nihče več verjel bahaštvu Poljančevega lovca; tovariši so ga pa dražili: Jaka, »miško, miško!« Bežil —

Zima.

*O, jasni, jasni vi oblaki,
ki plavate visoko v zraki . . .
Kam li hitite čez goré,
od severa tja dol v morjé?*

*»Na severu je dolgočasno:
tam tema je, pri vas je jasno,
in k vam nesémo zimo mi,
od daljnjih severnih strani.*

*Vetrovi pa kraljico belo
pred nami spremljajo veselo
in s snegom zemljo belijo,
k vam zimo danes selijo . . .«*

J. Stepenko.